

Az íjász

Hirtelen furcsa hangokra lettem figyelmes. A házam tökéletes csendjét megmérgezte a hirtelen látogató.

Éppen elkezdtem a reggeli szertartásos készülődést, aminek ritmusát az óra ketyegése szabta meg. Alaposan megfontolt mozdulatokkal láttam hozzá a legeredményesebbnek tartott fogmosáshoz, és nem számítottam semmi bonyodalomra. Az életem így folyt, nem volt benne helye a mérlegelésnek, vagy ne adj Isten, a szokástól eltérőnek. Az én életemet, aminek a rendje adott volt, nem zavarhatta meg semmi külső körülmény. S most éppen ez történt. Ez a hang megtörte a harmóniát, és az egész reggelem elveszítette a megszokott menetét.

Kivettem a számból a fogkefét és újra hallgatózni kezdtem, hogy meggyőződjek, nem csak az én fejemben hangzott-e valami. Az óra ketyegése a szokásos volt, de kísérte egy másik hang is, kaparászás, mintha valaki a körmével deszkát kaparna. Megdermedtem, mintha leforráztak volna, s a tükörben láttam, amint fürkészve, vizsgálódva nézek magamra. A fogkrém habja folyt le az ujjamon, majd cuppanó hangon hullott a mosdóba. Ennek a kaparászó hangnak itt semmi helye. Ez a hang nem tartozik a megszokott életembe. Mintha nem lenne eredetének pontos helye, úgy tűnt, hogy belül visszhangzik és minden oldalról, sarokból, a mennyezetről és a bútorok alól is.

Aztán a titokzatos hang hirtelen megszűnt. Elveszett az óraketyegésben. De hát ennyi is elég volt ahhoz, hogy egy lépés kimaradjon a reggeli szertartásból. Elfelejtettem kiöblíteni a szájamat a szájvízzel, s ez fel sem tűnt nekem. Jöttem mentem egyik szobából a másikba, hogy meggyőződjek róla, tényleg nem hallani-e semmit. Mindenütt csend volt. Ahogy mindig. Ahogy annak lennie kell. Bebeszéltem magamnak, hogy nekem az csak úgy tűnt, s visszatértem szokásos tevékenységemhez.

Az első kávémat ittam, mikor a kaparászás megújult. Riadtan ugrottam fel a székemről, mintha kígyó csípett volna meg. Alig hallható nesz volt, de kizárt, hogy csak a fejemben hallatszik. Ugyanis minden kaparintás után megrezent egész testem, és a tarkómon hideglelés futott át. Próbáltam észszerű magyarázatba kapaszkodni, mint egy fuldokló. Azt hittem, hogy ezeket a hangokat az öreg ház produkálja meg a fa, ami napközben dolgozik Dehát ezzel nem volt magyarázható a rémisztő rendszeresség, ahogy ez történt. Akár az óra ketyegése, azzal a különb-

séggel, hogy ezt a hangot nem voltam képes megszokni. Minden ketyegés, minden kaparás mintha az agyamban történe, s minden rezzenésre megrezentem magam is.

Bejártam minden helyiséget, hogy megállapítsam, honnan ered az a hang. Úgy tűnt, hogy mindenütt egyformán hallani, mintha egyformán osztódna a lakásban, s ez különálló ház volt, amely a hangot szolgáltatva, mint valami érzékeny hangszóró. Benéztem minden szekrény alá, fiókba, ellenőriztem minden zugot – nem találtam semmi olyat, ami kelthetné azt a hangot. Nálam mindennek megvolt a maga helye, mindent ellenőriztem, minden a helyén volt.

Úgy tűnt, minden rendben van. De nem volt. Valami élő behatolt a házamba. Ettől a tudattól a hideg rázott.

Később hirtelen magától megszűnt a kaparászás. De ettől most már nem lettem olyan nyugodt, mint reggel. Ezt már mégis komolyabban kellett vennem, nem lehetett hallucinációra hárítani. Szünet nélkül meg-megrezentem a hanggal együtt. Rémisztett ez a fesztelenség, ahogy az életembe lopta magát. Az egész idő alatt mintha tükön ültem volna, hogy visszatér-e, nem hallom-e újra azt a kaparászást. Nem voltam képes a munkámra gondolni, tudat alatt hegyeztem a fülem, nem hallok-e újra valami gyanúsat. Mellőztem a mindennapi hagyományos tevékenységem, és kezdtem szokatlan dolgokat csinálni – zenét hallgattam, bekapcsoltam a tévét. Mindent alárendeltem annak, korlátozzam abbéli félelmem, hogy megismétlődhet. S a nap folyamán néhányszor visszatért. Mixeltem gyümölcsöt, elhatároztam, hogy fölrakom képeimet csak azért, hogy a szögek falba verésével elnyomjam a kaparászó hangot. A legképtelenebb tevékenységeket agyaltam ki, amelyekkel a lehető legnagyobb zajt csaphattam, hogy végre ne halljam azt az átkozott tolakodó zajt. Olyan volt, mint a csöpögő csap. Minden csöppenés fájóbb és kibíratatlanabb.

Végül átvergődtem azon a napon, lefeküdtem az ágyamba és diadalittasan dugtam a fülembe a dugókat abban a reményben, hogy jól kialszom magam és reggel a tökéletes csendre ébredek, amihez szokva voltam. A napom végre normális lesz és nem ilyen különösen improvizált, mint a mai. Fejemet a vánkosra hajtottam és nyugodtan érzékeltem, hogy a dugók elnyerik alakjukat és megtöltik fülem a vér lüktetésének neszével. A nap hangjai elcsitultak, és én nyugodtan fellélegeztem.

Csakhogy azok a neszek visszatértek, mint a szűnyog zümmögése, s összeszorult a gyomrom. Győzködtem magam, hogy ez csak úgy tűnik nekem, hogy ez nem lehet igaz. Hanem az én testem úgy rángatózott a rezgésektől, mintha vala-

ki húzta volna az ágyamat a fapadlón. Elviselhetetlen volt. Gyorsan felpattantam, kihúztam a dugókat a fűlemből és lámpát gyújtottam. Úgy tűnt, hogy a helyiség olyan állapotban van, mint általában mindig, de nem volt. A félhomályban úgy éreztem magam, mintha egy fa odújában lennék, amiben a szű perceg.

Lerúgtam magamról a paplant, és fűletem a padlóra helyeztem. Meg kell találnom, el kell pusztítanom. Nem beszélhetem ki magam tovább arra, hogy ez csak az én fantáziám születt-e, mint a kagylóban a tenger morajlása. Ez tényleg létező valami, és az a célja, hogy engem örületbe kergessen. Kúsztam, fűletem a padlón tartva, mint a nyomkereső kutya. Soha nem gondoltam volna, hogy valamikor majd ilyen is művelek. De hát az még azelőtt volt, mielőtt az életembe fészkelődött volna ez az elviselhetetlen zaj. Ez lent lehet, bizonyára alattam. Egy helyütt mintha hangosabb lenne a kaparászó hang, s mintha itt hangosabban zúgott volna a fűlem. Ezek szerint azon a helyen volt, az én ágyam alatt. Nagy nehezen elhúztam onnan a nehéz faágyat, és hoztam a szerszámokat. El voltam tökéelve, hogy felfedezem a titokzatos zaj forrását, megsemmisítem, elpusztítom. Sikerült kifeszítenem néhány parkettát, s amit találtam, sokkoló volt. A poros föld helyett, amit elképzeltem a padlózat alatt, egészen mást fedeztem fel. Az anyag öreg volt, öntöttvas, vájatokkal és ósdi kinézésű felülettel. Végigsimítottam, a tenyerem finom hullámos vonalakat és rovátkákat érzékelt. Nem volt hideg, mérsékelten meleg volt és rezgett.

Ezt a különös rezgést vette át a testem, mintha a bőrömön apró, szívós hullámocskák hatolnának át. Meglepődve húztam el a kezem, és a kalapáccsal rácsaptam. Szolid fémes hang hallatszott. Némán bámultam a különös leletet, nem tudtam megmagyarázni, mi lehet ez. Csupán az volt a biztos, hogy a zaj innen jött, mert most tisztábban, pontosabban hallottam. Kezdtém ádázul tovább feszegetni a parkettát, amíg ki nem bontakozott az egész lelet. Kör alakú volt, mint a csatornafödél. Különféle szavak meg ábrák voltak rajta. Kétségtelenül régi volt, mert a felülete bevonatos és a feliratok nehezen voltak olvashatók.

Meglepődve bámultam a kör alakú fémfödélre. Ez itt kétségtelenül lejárati volt, amit bizonyított a közepén vízszintesen elhelyezett erős, díszes fogantyú. Soha álomban sem jutott volna az eszembe, hogy valami ilyesfélét fedezek fel az ágyam alatt, mindenki elől elrejtve, mintha valami súlyos titkot rejtegetnék. Félelmet keltett bennem ez az ismeretlen tárgy, meg valami nehezen leküzdhető izgalmat Hevesen vert a szívem, ahogy végig tapogattam a hideg masszív

öntvényt, a sima felületét és díszzeit. A vas finoman csikordult, ahogy felemeltem a fogantyúját, és megpróbáltam a födéllel felemelni. Hihetetlenül nehéz volt. Az első próbálkozáskor alig mozdult. Fel kellett állnom, hogy úgy próbálkozzam. Nekiveselkedtem minden erőmből, és néhány kísérlet után sikerült a vasat leemelnem. Nehéz puffanással esett a parkettra, ami a súlya alatt úgy szétmállott, mintha kartonból lett volna.

Nem lepődtem meg azon, amit a födél alatt találtam, de még így is kiveret a hideg veríték. Az aknában sötétség, s dohos levegője egyszerűen elárasztotta egész házamat. A tiszta és rendbetartott otthonomat nyirkosság és a bomlás szaga fenyegette. Úgy álltam ott a lejárathoz, mint az öngyilkos a kútba ugrás előtt, egész testemben remegtem, nem tudtam, hogy a félelemtől vagy a felindultságtól. Olyan volt ez, mint a tükör mögötti világ, sötét és ismeretlen, ahol az ígélet jelenthet mindent, én meg csak álltam itt a két világ közt, mint a felező vonal a kártya lapján. Az én világom egyenesvonalú, pontos és tökéletesen megtervezett volt, mint egy óra számlapja, és ez itt, az ismeretlennel teli akna, mint a mocsárba vezető út. E két világ kötőjelén úgy remegtem, mint a mérleg nyelve.

Benéztem a lyukba, láttam ott egy létrát az egyik falnak támasztva. A létra fokai téglavörös színűek voltak, és a gyöngye fényben nyirkosan csillogtak. Óvatosan lemásztam a nyíláson, és ereszkedni kezdtem le a létrán. Sem a látvány, sem az érzés nem tévesztett meg. A létra jéghideg volt és nyirkos, holott körülöttem langyos levegő áramlott. A létra fokai csúszósak voltak, ezért óvatosan lépkedtem, nehogy megcsússzak. A világosság meg az én bizalmasan ismert szobám a kör alakú nyílás szélei mögött hamarosan eltűntek. Az aknában hihetetlen csönd volt, mintha valami kiszívott volna minden levegőt és csak hűvös vákuumot hagyott volna itt. A fejem fölé néztem. Hálószobám mennyezete úgy világított, mint a telihold, feltűnően fénylő volt, de valójában alig nyújtott valami világosságot. Továbbra is inkább tapogatódzva haladtam, nem látás vagy hallás szerint. Halvány sejtelmem sem volt, hol lehetek.

Alighogy ezen kezdtem tűnődni, az utolsó létrafok alatt szilárd alapot éreztem. A lábam alatt valami zörrent. Még egyszer magam fölé néztem. A sötétben a kör alakú fény oly tökéletes, mint egy kitűnő diák füzetében, ami – mint a reflektor fénykúpja – némi sugárral átvágta a sötétséget és megvilágította a lábam alatti világ egy darabkáját. A földön megvillantak a fény darabocskái. Egy rakásnyi cseréptörmeléken álltam. Körülnéztem és fokozatosan kezdtem a sötétben megkülönböztetni a körvonalakat. Mintha valaki kezdte volna lassacskán, alig észrevehetően nő-

velni a fényt, így egyre jobban fel tudtam ismerni körülöttem a teret. Valami helyiségben álltam, ami olyan közönséges lakószobának tűnt, hogy beillene bármelyik házba. Volt itt asztal, fekhely, szekrények meg polcok.

De valami mégsem volt rendjén. A hihetetlen rendetlenség. Az asztal feldöntve, az egyik lába kitört, néhány méterrel odább a tévé, amit valaki lelökött a földre, mindenütt a széttört vitrin cserpepei, a padlón száraz sütemény és egyéb ételmaradék. Az ágyon papírok és könyvek halmazában törött vasaló. Ahányat csak léptem, recsegő hangok követték. Lényegében nem mozdulhattam anélkül, hogy valamiben meg ne botlottam volna, vagy ne léptem volna valamilyen széttört tárgyra. Ennek a hihetetlen rendetlenségnek és káosznak ellenére furcsa érzés fogott el. Mintha ezt a helyiséget ismerném. Ismerős volt, de mégsem egészen. A helyiségből két ajtó nyílt, és én tudtam, mi van mögöttük. Úgy tűnt, hogy ebben a helyiségben már voltam, ám az arányai érdekesen megváltoztak, s tudatosan nem voltam képes megfigyelni és eldönteni sem, mikor lehettem itt. Mintha a lakásom tükörképe lenne, csak jócskán elhanyagoltan és fölforgatva. És úgy is volt. A lakásomban álltam, és csak nehezen ismertem fel.

A levegőben doh és rothadás szaga terjengett. Ezen kívül még más is megcsapta az orrom, ami ezzel a búzzal szemben frissen hatott. Cigaretta füstje. Úgy tűnt, hogy ez a jobb felőli szobából jön. Óvatosan indultam, lopakodva egészen az ajtókeretig, ami már csak egy pántron alig tartotta az ajtót, és veszélyesen dőlt befelé. A szoba lényegében üres volt, a falak vakolata hámlott, a maradéka rücskös volt, mintha valaki felületesen tépte volna le a tapétát, ami most cafatokban hevert a földön a poros omladékban. A falakról állandóan potyogott a vakolat és tompa, finom hangon hullott a földre. A lilásfekete sötétséggel teli ablakok tárva-nyitva, és a párkányuk alatt szürke repedések húzódtak. A helyiségben nem volt más, csak középen egy karosszék felém háttal és szemben a nyitott ablakkal. Fakó volt, rozoga s bal oldalának egy fémj volt támasztva. Cigaretta füstjének keskeny csíkja szállt a karosszék fölött.

Kimondhatatlan félelem fogott el, hogy nem vagyok itt egyedül, szinte megfagyott bennem a vér. Nem láttam, ki ül és dohányzik a karosszékben, mert háttal volt nekem. Csupán valami mozdulásféltre lettem figyelmes. A fémnyíl hegye okozta ezt a zajt, ahogy a karosszékben ülő vésett vele a panelfalba. A kaparászó hang, amit kiváltott, jól ismert volt. Végre felfedeztem az eredetét annak, ami annyira kétségbeejtő volt számomra, s ami ide vezetett, ebbe a pizsokba és rendetlenségbe. Tekintetem a fémjra esett, ami

egyelőre ártatlanul támaszkodott a rozoga karosszékhez. Nem voltam képes megmozdulni, mert féltem, hogy a cseréptörmelék minden mozdulatom árulója lehet.

Hirtelen levált a rücskös falról egy nagyobb darab vakolat, és nagy zajjal zuhant a padlóra. Gyors csikorgás hallatszott, ahogy a karosszék megmozdult, s mielőtt bármiképp reagálhattam volna, a terem levegőjét átszelte egy süvítő fémnyíl. A nyíl kissé távolabb érte a falat attól a helytől, ahonnan lehullott a vakolat. Nem fúródott a falba, csak nekicsapódott, mire további vakolat vált le, és csak kissé távolabb tőlem hullott robajjal a földre. S mindez olyan villámgyorsan történt, hogy mire reagálhattam volna, vége is volt mindennek. Amíg engem a meglepetés hulláma a földre lökött a törmelék közé, az íjász helyére tette íját és a tegezhez nyúlt, ami a karosszék egyik felén lógott, újabb nyilat vett ki és kaparni kezdte vele a talajt. Az egész után csak a cigaretta füstjének gomolygó csíkja maradt.

Ez a hely nem volt biztonságos, elegendő lett belőle. Az a lehetőség, hogy az íjász bármelyik pillanatban felállhat a karosszékéből, nagyon elrémisztett. Csupán a változatlanul felszálló cigarettafüstre összpontosítottam. Nagy erőfeszítéssel felálltam és megfordultam, a létrához igyekeztem, de az már nem volt ott. A halovány Holdnak sem volt nyoma a magasban lévő sötét mennyezeten. Pánikba estem. Lázasan néztem körül, de hát a látásom nem csalt. A visszaútnak nyoma sincs. Ott álltam az ebédlő közepén, ami valaha kényelmes pihenőhely lehetett, de most csak romok voltak itt. Az orromat szüntelenül csavarta a cigaretta füstje, ami ködként terjedt lassan az első helyiségből.

Szörnyű hely volt ez, annak ellenére, hogy ismertem. Tudtam, ha átmegyek a balfelőli rövid összekötő folyosón, a bejárati ajtóra bukkanok. Meg sem próbáltam mérlegelni, mi lehet mögötte. Nem törődtem már azzal, hogy zajt csapok. Az ajtóhoz szaladtam, ami pontosan ott volt, ahol gondoltam. Átugrottam a feldöntött cipős szekrényt, megmarkoltam a kilincset, és jókorát rántottam rajta. A kilincs a kezemben maradt, de az ajtó nem nyílt ki. Erősen vert a szívem, és lázasan gondolkodtam, mitévő legyek. Hallgatódtam, de csönd volt. Az volt az érzésem, hogy én csapok itt egyedül zajt. Hihetetlennek tűnt, hogy ebben az őrzítő csöndben az íjász ne halljon engem. Ennek ellenére nem hallott, vagy valami oknál fogva úgy tett, mintha nem hallana. Valahogy éreztem, hogy amíg nem állok vele egy helyiségben, nem vagyok veszélyben.

Körülnéztem a helyiségben és úgy éreztem, hogy megfúlok benne. Mintha a szobában emelkedne a víz, és minden szemét, minden törmelék, rendetlenség a torkomig érne és fojtogatna.

Minden léptem magával hozta a csöndbe az üvegtöredékek csörömpölésének áradatát. Törtem a fejem, hogy valamiképpen mégis csak ki kell jutnom innen. Ha a kilincs eltörött, kulccsal még ki lehet nyitni az ajtót. Csak meg kell találni a kulcsot. Átvizsgáltam a körülöttem lévő tárgyakat, egyikük sem volt a helyén, ahol lenniük kellett volna, és csüggedten mosolyogtam el tervemen. Átfurakodtam az ablakhoz a törmeléken és a földrakáson, ami a levert virágok után maradt itt. Kint különös lilásfekete pára volt, jóformán semmit sem lehetett látni. Úgy tűnt, hogy alattam nagy mélység tátong, de meghatározni nem lehetett. Tehát az ablakon át nincs menekvés.

Fokozatosan átmentem minden helyiségen, de mindegyikben csak nagy rendetlenséget találtam. Átkutattam minden fiókot, polcot, asztalt, minden helyet, ahol a kulcs lehetett. Aztán a földre hasaltam. Az igazság az, hogy mindenütt lehetett. Bedobva a komód mögé, az ágy alatt, vagy a mosogatóban a széttört edények között. Van értelme keresgélni, amikor itt amúgy sincs semmi a helyén?

Átmentem az utolsó helyiségbe. A ruhák kiszórva a szekrényekből, az ágyon a széttört állólámpa és az asztalnak egy darabkája. Odébb toltam a romhalmazt, az ágy sarkára roskadtam és gondolkodtam. Úgy tűnt, hogy mindent csak nemrég hánytak szét. A szobavirágok, amelyek még az előbb az ablakpárkányt díszítették, most összetörve heverték a helyiség szemközti oldalán a sötét foltok alatt, amiket a világos falon hagytak. A virágok levelei között a távirányító színes nyomógombjai úgy csillogtak, mint a szivárványos harmatcseppek, maga a szerkezet meg ki tudja, hol van és hány darabban. Ültem az ágy szélén, és súlyos lelki teher nehezedett rám. Hogyan lehetne ezt itt összetakarítani? Hogyan lehetne itt valamit is megtalálni? És honnan vettem magamba annyi bizonyosságot, hogy az ajtó mögött nem vár rám valami még ennél is rosszabb? Az életérzés úgy mállott szét bennem, mint a vakolat az öreg tapéták alatt.

Csupán az íjász tudna válaszolni a kérdéseimre. Közeledni hozzá azonban nagyon veszélyesnek tűnt. Hacsak már nem lenne neki, amivel rám lőhetne. Hirtelen felugrottam és próbáltam megformálni gondolataimat, amik felötlöttek bennem. Valamik, amik megérnének egy próbát. Óvatosan lopakodtam a cigaretta füstjével teli helyiség felé. Elértem a félig kidőlt ajtókerethez, ami határt jelentett köztem és az íjász között. Fogtam egy félig összetört virágcserepet, ami a földön hevert, és abba a helyiségbe dobtam, ahol a fakult karosszékben a titokzatos személy ült. Még a padlóra sem ért a cserépdarab, máris szanaszét hullott a föld és a cserepek szilánkjainak tűzijátékában. Az acélnyl meg befűródött a

szemközti falba. A tervem működött. Éppen abban a pillanatban pillantottam az ablak felé, mikor az íjász újabb nyílért nyúlt a tegezébe. Ha jól számoltam, a tegezen már csak három maradt. Tovább folytattam a kísérletet a virágcsereppel, a negyedik alkalommal sem hullott egészben a földre, mindegyiket eltalálta az íjász sokkoló pontossággal és gyorsasággal.

Félénken néztem be a helyiségbe, a bőrtegez már üres volt. További cserép is repült a falnak, de az már egészben hullott a földre, a karosszék meg sem mozdult. Óvatosan léptem át a küszöbön, be a helyiségbe. Az agyagcserepek törmeléké ropogott a talpam alatt, az üres helyiségben a zajok erősen visszhangoztak. Aztán teljes csönd lett, még a mindenütt hallható kaparászás is megszűnt. Lassú léptekkel közeledtem a fakó karosszék felé, ami fölött szüntelenül gomolygott a cigarettafüst. Biztos voltam benne, hogy az íjász tud rólam és vár rám. Ahogy közeledtem feléje, úgy tűnt nekem, hogy a karosszék egyre kisebbedik. A szívem összeszorult, ahogy közelebb jutottam, és fokozatosan kirajzolódtak az íjász egyes részletei. Először a fekete szőrös kezét láttam meg, aztán a ritkuló fekete hajú fejét és hanyagul szétvetett lábait. Végül kibontakozott az arca. A karosszékben középkorúnak látszó férfi ült, szeme fekete, a haja rövidre vágva, arcán sűrű borosta, ami jobban kiemelte ősz bajuszát. Úgy nézett rám, amit nem tudtam meghatározni. Acélíját rám szegezte, benne volt az utolsó nyila. A hegye tompa volt, mert állandóan a földben kaparászott vele. Az a nyíl meg olyan hangon percegett, ami arra készítetett, hogy ide lejöjjenek.

– Ezt az utolsót neked szántam – mondta az íjász, és nem szűnt meg arcomra célozni. A hangja mély, a dohányosokra jellemző volt. A két ujjja közt hanyagul tartotta a cigarettát, aminek hamuja a föld felé lógott, mint eső verte kalász. – De még nem most – és kicsit lejjebb célzott a fegyverével, a mellkasomra.

– Kicsoda maga? – kérdeztem, és az ablak párkányának kellett dőlnöm, hogy meg ne rogyganyjon a térdem.

– Ugyanezt kérdezhetném én is – vetette oda, és az ujjának egy ügyes mozdulatával lepöccintette a hamut a földre. Észrevettem, hogy a nyakában valami megcsillant. Ezüstlánc volt, amin egy kis rézkulcs csüngött.

– Miért csalt engem ide le? – buggyant ki a számon.

– Azért, hogy én feljuthassak – nevetett fel gonoszul.

Erős fémes koppanás hallatszott, ugyanakkor olyan súlyos ütés érte a mellemet, hogy a falnak vágott, s annak mentén a földre csúsztam.

Az íjász felállt, úgy tűnt, hogy irdatlan magasságba nyúlik. A térdénél, a szabadabbá tett jobb

kezében lógott a fémj, a bal kezével meg a kis kulccsal játszadozott.

– Ki tudja, lehet, hogy van itt még egy másik –, mondta gúnyosan. – Keresd, van elég időd!

Fölnevetett és íját a sarokba dobta, ahol betemette a vakolat újabb omladéka. A daliás alak lassan elhagyta a helyiséget, aztán már csak a lépteit hallottam, ahogy egyre halkulnak a távolban. Becsapódott az ajtó, és abszolút csönd lett.

Ott feküdtem a hideg földön, és csak a kopott karosszékét láthattam. Bensőmet fájdalom emésztette. Még ennél is rosszabb volt azonban a magány és a bezártság érzése, ami hirtelen eláradt rajtam, akár a dagály hulláma. Eloltotta a remény utolsó szikráját is, hogy nekem innen sikerül kijutnom. Ebből a lakásból, ami olyan, mint az enyém, és mégis teljesen más. Higgyek annak a gúnyolódónak, hogy van itt még egy kulcs? Kúszszak ebben a rendetlenségben napokon vagy heteken át? A hitem, hogy ismét sikerül rendezni az életemet, nagyon kevés volt ahhoz, hogy megerősítsen. Olyan volt ez, mintha évekre mennék vissza, nem törődve azzal, hogy mi történt.

Ismét a földön fekszem, a saját házamban megsebezve azzal az érzéssel, hogy nem vagyok képes felállni. Egyre jobban a sarokba húzódva arra vágytam, hogy egyé váljak a fallal.

Hogyan feledhettem el azt a titkos lejáratot, amikor a falakat húztam föl? Ez a kérdés forgott az agyamban, mint egy feldobott pénzérme. Átjáró, átjáró, átjáró... ez a szó lüktetett a fejemben, mintha elvakított volna a forgó pénzről visszaverődő fény. Az íjász azt mondta, lehet, hogy van itt még egy másik is. S ha nem a kulcsra gondolt? Szembesültem ezzel a képzetel magamban, és ez erőt adott, hogy felálljak és kihúzzam a nyilat a mellemből. Ez szörnyű fájdalmat

okozott. A földre estem, de a gondolat ereje gyógyírként hatott. Persze, az ágy alá rejtett átjáró! Kóvályogva álltam fel és támolyogva elindultam a helyiség felé, ahol a hálómnak kellett lennie. Az ágyat csak annak köszönhetően találtam meg, mert ott magasabb volt a szemét, mint körülötte. Amilyen gyorsan csak bírtam, igyekeztem az ágyhoz jutni, odébb sodortam a felhalmozott szemetet, hogy alája jussak.

Ott volt. A kör alakú födél. Tenyeremmel végigsimítottam a rovátkákkal enyhén tagolt tetejét. Nevetnem kellett. Nagy nehezen odébb húztam az ágyat, miközben rám zuhant a matracon fölhalmozott törmelék. Nem törődtem vele. Az átjáró itt volt, a szabályszerű dolog, ami még a legerősebb erődítménynek is a gyenge pontja. Nagy nehezen felnyitottam a födelet, ami csörömpöléssel hullott a padlóra. Elém tárult a látvány, amit már ismertem. A lyuk telve sötéttséggel, amiben fönt még ki tudtam venni a téglavörös létra legfelső fokait. Nem tudtam mi van lent, mi vár rám. Csak azt tudtam, hogy ez a hazavezető út. Még ha igaz is, hogy ez a kitérő sosem tűnt olyan hosszúnak és veszélyesnek. Visszatértem a helyiségbe, ahol a szürke karosszék volt, fogtam az íjat, amit a dohányzó férfi a sarokba hajított és összeszedtem a nyilakat. Aztán a kör alakú lyukhoz léptem és a sötét mélybe pillantottam, amiben semmit sem tudtam megkülönböztetni. De nem tehettem mást. Átvetettem a lábam a lyuk peremén, és megkapaszkodtam a nyirkos és hideg létrában. Megborzongtam. Nagy lélegzetet vettem, és mint a bűvár, ereszkedtem le az ismeretlen mélységbe.

Az íjászt elnyelte a sötéttség.

(Vércse Miklós fordítása)

Bugyács Sándor: Kert